

Utrolig mange forhold går i stykker, fordi man ikke kan finde ud af at fordele det her arbejde imellem sig.

Kvinden vil ikke have et barn mere. Hun vil have en voksen mand, som kan tage fra, og som kan hjælpe på lige fod. Der er uendelig mange, der går deres vej af samme grund, for det orker de ganske enkelt ikke.

Det kan man sådan set ikke lovgivningsmæssigt gøre så forfærdelig meget ved. Den kamp skal kæmpes derhjemme i de enkelte hjem og i den opdragelse, som vi giver vores børn. Det er i hvert fald meget væsentligt. Men det, der mangler, er en større fleksibilitet i det hele taget til at indrette sig, som man vil, både med orlov og med den livslange løn.

Endelig er der jo også det at sige til det, at det med karrieren jo kan skyldes, at det stadig væk koster arbejdsgiveren penge at sende en kvinde på barsel, og når kvinder først får børn omkring de 35-37 år, falder det mange gange sammen med det tidspunkt på karrieren, hvor arbejdsgivere helst ikke vil undvære deres arbejdskraft.

Så jeg vil meget gerne være med til på CD's vegne at se på nogle forslag, som kunne gøre, at i hvert fald den barriere blev fjernet.

Men med hensyn til kønsrollemønstre, og hvis opgave det er, og hvem den største byrde ligger på, kan jeg ikke lade være med at nævne Thit Jensen. Det er jo ikke så længe siden, hun har haft en stor, rund fødselsdag, og hun erkendte jo selv, at man måtte vælge mellem roser eller laurbær. Hun mente ikke, der var plads til begge dele.

Og der kan man se, at hvis kvinder vælger nedsat arbejdstid, så de opprioriterer børnene, så er det et valg, de må træffe, og så må vi andre lovgivningsmæssigt, så godt vi kan, fjerne de barrierer, der er, så det også kan lade sig gøre at nedsætte sin arbejdstid og være mere for børnene, mens de er små. For det er svært at få enderne til at nå sammen. Det er også det, den undersøgelse viser.

Så vil jeg gerne sige lidt om vold mod kvinder. Mette Groes har netop udgivet en bog om hustruvold set fra socialrådgiverens synspunkt og om den måde, de tilrettelægger deres sagsbehandling på. Af den fremgår det da også ganske klart, at vold stadig væk er et stort problem. Der er 4.500 kvinder, der blev spurgt. 4.500 kvinder og 150 mænd har været udsat for vold. Man spørger så tit: Jamen altså hvorfor nævner I ikke mændene? Det gør jeg så her, så har jeg da taget dem med. Så problemet set fra mændenes syns-

punkt er da stort nok for dem, der står i det, men samfundsmæssigt synes jeg, det er mindre.

Det er jo en vold, som udspilles mellem ægtefæller, kærester og samleverer, og der vil jeg gerne have, at man intensiverer den mulighed, politiet har for selv at tage sager op, uden at de er anmeldt. Jeg mener slet ikke, at vold er den enkelte kvindes problem. Det er reelt set et samfundsanliggende. Og når nu det er sådan, hvorfor er krisecentre så ikke et samfundsanliggende? Hvorfor er krisecentre noget, som kommer den enkelte kommune ved?

Det synes jeg er urimeligt. Der er også kommuner, der slet ikke vil have dem, fordi de er bange for, at kvinderne slår sig ned i deres kommune. Det har man da set i tyndt befolkede områder, hvor man siger: Nej, så slår de sig bare ned i kommunen, og bagefter kommer det til at koste os penge.

Jeg er særlig interesseret i de børn, der kommer med på de her krisecentre, og jeg er dybt interesseret i, at de børn ikke gentager deres forældres mønster. Og hvem tager sig af børnene på krisecentrene? Der er jo ansat nogle pædagoger for KRIB-puljemidler. Den pulje tørrer ud nu, og spørgsmålet er så: Vil de her krisecentre fastansætte de mennesker, der tog sig af børnene? Det er jeg ikke så sikker på.

Samtidig har vi lukket familiebehandlingsinstitutionerne. Det var de steder, hvor kvinderne kunne puste lidt ud, komme til sig selv igen sammen med deres børn og få noget støtte. Jeg tror, der er tre tilbage, og tre rækker altså ikke. Det er slet ikke omfattende nok. Så der mangler forskning på området også omkring børn på krisecentre. Jeg er utrolig interesseret i at se, hvad der sker med dem senere, og så mangler der som sagt institutioner, som de mennesker, der beskæftiger sig med børnene, også kan henvise til. Jeg vil såmænd nødigt, at børnene gentager de mønstre, deres forældre har. De børn flytter i øvrigt også utrolig meget rundt, og det i sig selv er jo et problem.

Jeg vil bruge den sidste tid, ikke jeg har, men jeg har heroppe, til at sige noget om etniske kvinder på krisecentre. Jeg synes, det er et reelt problem, og hvis ikke man fra regeringens side har tænkt sig at lave andet end en dialog om det, så er det ikke nok, for det kan ikke nytte noget, at man gemmer den undertrykkelse, de kvinder er udsat for, bag et »jamen sådan er det jo kulturelt, og i deres kultur er det sådan«. Det mener jeg er hensynsbetændelse. Vi kommer til at tage meget mere reelt fat på det, for ellers får vi al-